

Entrevista Franz-Paul Decker

“No es pot fer en tres anys la millor orquestra del món”

El director alemany Franz-Paul Decker, titular de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, dirigeix un dels concerts inclosos dins la programació del Festival d'Estiu de Barcelona GREC'90.

Franz-Paul Decker dirigeix l'OCB des de l'any 1986.

DOMÈNEC UMBERT

L'expressivitat del director Franz-Paul Decker només s'explica si un se l'imagina dirigint. Decker parla amb els ulls, els gestos de la cara, les mans i, de fet, dirigeix el seu discurs que arriba precís, perquè, quan no troba la paraula justa, fa una pausa per ajudar-se del diccionari. Ale-

many d'origen, Franz-Paul Decker parla, a més, el castellà, el francès, l'anglès i diu que no l'entén, però que llegeix el català.

El director de l'OCB va arribar a Barcelona el 1986 quan va ser nomenat director titular. Graduat a la Universitat de Colònia, va tenir un breu període com a mestre de cor en una de les òperes de la regió i va debutar com a director als vint-i-dos anys,

Wiesbaden va ser la primera destinació on fou cridat per fer-se càrrec de l'orquestra Simfònica i de l'òpera. Després seria Bochum i més tard Rotterdam, orquestra amb la qual el seu nom va aconseguir un ressò internacional. L'any 1966 va ser nomenat director de l'Orquestra Simfònica de Montreal, orquestra brillant actualment i imprescindible als escenaris de l'Amèri-

El primer contacte amb Barcelona va arribar de la mà de Pere Portabella.

DOMENEG UMBERT

prés d'haver fet el treball a l'escola, o l'infinat de cartes que vaig rebre, ¡cartes d'amor! M'agradaria molt tornar a fer una setmana dedicada a les escoles, però hi ha dificultats. Amb l'administració, tan aviat veus que hi ha diners per a grans projectes increïbles i molt sovint no saps si podràs comprar recanvis de bolígraf.

—¿Arriba a Barcelona per casualitat?

—No. Jo vaig ser invitat fa anys per Pere Portabella, per dirigir una simfonia de Parsifal amb l'Orquestra Ciutat de Barcelona. Va ser el primer contacte que vaig tenir.

—¿Però el demanen l'any 1986 per això?

—No, no. L'alcalde Maragall havia estat a Nova York i sembla que havia sentit parlar de mi, de les direccions que havia fet jo allà i fins i tot m'havia conegut. Es va posar al cap que jo havia de venir a Barcelona a fer-me càrrec de la direcció de l'Orquestra de la Ciutat i vam arribar a un acord.

—¿Coneixia el seu predecessor, el director Ros Marbà?

—No, la veritat és que no.

—Vostè té el compromís de direcció a Barcelona fins a final del 1991, ¿li agradaria inaugurar el nou auditori el 1992?

—Naturalment, és clar, ¡fantàstic! He vist la maqueta que ha fet aquest admirable professor d'arquitectura a Boston, ha dissenyat una sala tradicional, molt a favor de nosaltres, els músics. De fet com a titular de l'orquestra Ciutat de Barcelona no ho puc dir perquè depèn de l'interès que hi hagi a mantenir la meua continuïtat o de l'acord que prenguem d'aquí a allà.

—Es diu que les millors sales de con-

certs d'Europa continuen sent sales del segle passat, ¿com veu el Palau de la Música després de les reformes?

—El Palau de la Música és fonamentalment la sala de la coral Càrmina, i per al cor és fabulós. Però no per a l'orquestra. S'ha de tenir una sala de concerts. El marc del palau és molt bonic, però per a grans manifestacions és petit.

—De totes les orquestres de què ha estat director, com ara la de Wiesbaden, la de Bochum, Rotterdam, Montreal... ¿en quina li sembla que ha pogut fer una tasca més consistent?

—Són totes molt diferents. Les orquestres alemanyes eren ja orquestres d'un nivell molt alt que feia pràcticament impossible de millorar gaire més. Ara bé, la de Rotterdam era ja una orquestra per a desenvolupar, per fer-la créixer. Quan vaig entrar a dirigir l'orquestra de Montreal, tot i que era la millor del món, vaig tenir l'encàrrec oficial de fer-la créixer. És la feina del mestre, fer el possible perquè sigui millor. De tota manera el treball més dur, però també el més valuós, l'he fet, sense cap mena de dubte, a l'Orquestra Ciutat de Barcelona.

—¿Hi ha un interès especial a programar un concert d'autors russos en l'actuació del Grec d'aquest any?

—En les primeres converses amb la direcció del Festival jo vaig proposar una simfonia de Mahler, perquè tenim intencions d'interpretar tots els Mahler a Amèrica del Sud, però no hi havia pressupost. Aleshores ells em van proposar Stranvinsky, i també em va plaure molt, va anar així.

—Vostè va dirigir el cor del Liceu en el marc del Teatre Grec, fa dos anys, ¿és un

inconvenient insuperable l'aire lliure?

—No es el millor lloc, però hi ha un excel·lent ambient d'acceptació i respecte per part del públic, a més, hi acudeix en gran nombre, cosa que es importantíssima.

—¿És veritat que els músics tendeixen a una vida solitària?

—¿És diu això? ... No ho sé, potser sí. Miri, jo a Barcelona em sento molt sol, quan he acabat la feina diària, els assajos, els concerts. Tinc la família al Canadà. Però la meua activitat m'ha portat sempre aquestes estades a diversos llocs. A Barcelona passo uns quatre mesos, després n'estic uns tres a Nova Zelanda, i els altres cinc dirigint concerts a molts llocs... Això porta a la solitud, és clar. Però també estem molt acompanyats del públic, i de la música.

—Entre Nova Zelanda i Barcelona hi ha diferència. ¿Nota aquest canvi tan pronunciat?

—La gent acaba sent igual a tot arreu. Geogràficament és diferent. Aquí estic en un ambient de ciutat, a Nova Zelanda he de pujar per un ram de més de dues-centes escales cada dia des de casa a la feina. ¿Vol saber una anècdota? Surto de casa amb la roba habitual d'assaig, com ara vaig. I, al començament de les escales hi ha una església petita. Un dia vaig trobar dues senyores típicament angleses amb barretet i tot i em van aturar a mitja pujada per besar-me la mà i dient excel·lències de l'església que hi havia a baix. ¡M'havien pres pel senyor rector! ¿Li faig cara de senyor rector? Doncs, ja ho veu...

Andreu Sotorra